

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Aventures llegendàries

d'Anna KADABRA

La Vall dels Unicorns



Estrella Polar

Pedro Mañas

David Sierra Listón



Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. Aventuras legendarias. El Valle de los Unicornios*

© del text: Pedro Mañas, 2022

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2022

© de la traducció: Lara Estany, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-345-7

Dipòsit legal: B. 18.863-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.





Uooooooooohhhh.

Bah, no t'espantis. No és que hi hagi una fera amagada al primer capítol. És que m'has enxampat badallant.

I quin badall més deliciós!

Sí, fins i tot a mi m'agrada avorrir-me una mica de tant en tant. I és que ser nena i bruixa alhora resulta esgotador. A l'agenda no em queda espai ni per a mig esternut.

Quan no estic enfrontant-me a algun monstre terrorífic, em toca lluitar contra una multiplicació de quatre xifres. Quan no tinc deures d'història, em cau

al damunt un examen sorpresa de pocions. Quan no fico la pota amb un encanteri, és perquè les fico totes dues.

I gairebé sempre fins a la cintura.

Per això vaig despertar-me tan contenta aquell matí. Per fi havien començat les vacances de Nadal! Pensava passar-me el dia gratant-me els dits dels peus amb la vareta.

Repeteixo: pensava. Però només fins que una veu va cridar-me des de la cuina.

—A esmorzar, dormilega! —va cantussejar el papa.

—Ja vinc! —vaig bramar. Un segon més tard tornava a dormir com una soca.



—Amunt!! —va xisclar la mama, i aquest cop no va ser des de la cuina, sinó directament a la meva orella esquerra. I tan fort que el bram va sortir-me per la dreta.

—Però si estic de vacances... —vaig protestar, i em vaig arraulir entre els llençols com si fos un rotlle de primavera. O més aviat d'hivern, perquè a fora feia un fred de mil dimonis.

—És que ja no te'n recordes? —va replicar la mama—. Vas prometre que avui ens acompanyaries a la botiga.

Ostres, me n'havia oblidat. Resulta que, a més de nena i bruixa, també em toca ser pastissera. Almenys quan els pares necessiten ajuda a Coco i Xocolata. Així es diu la botiga de dolços que tenen al centre del poble.

El Cosmo també va protestar quan el vaig treure del llit. El meu gat sempre està de vacances perquè ja sap fer tot el que li interessa: menjar, miolar i fer pipí als meus mitjons.

—Vinga, anima't —va somriure'm el papa mentre esmorzàvem junts a la cuina.

Jo no vaig dir res perquè estava intentant pescar sense èxit una cullerada de cereals. Potser era perquè havia agafat una forquilla. Tenia tanta son!

Encara estava mig adormida quan vam arribar a la pastisseria i vaig veure'm reflectida en una vitrina. Duia les mitges del revés i dos flocs de cereals enganxats als cabells.

—La teva mare i jo serem a la rebotiga —va dir-me el papa amb un somriure—. Uns amics ens han encarregat un pastís de noces de dotze pisos i hem d'acabar-lo a temps.

Dotze pisos? Per les berrugues de la bruixa Avorrida! Doncs haurien de fer un forat al sostre.

—Tu atén els clients —va demanar-me la mama—. I recorda't d'oferir-los un dolç.

Vaig veure una muntanya de merengues de colors apilonades en una safata. El que no vaig veure van ser clients. Era tan d'hora que la plaça central de Moonville seguia deserta.

Bé, no del tot. Algú acabava de passar davant de l'aparador amb una galleda i una escala. Fins i tot rere els vidres entelats vaig reconèixer la petita figura.

He dit que no hi havia feres al primer capítol? Doncs m'equivocava. I és que aquell era l'Oliver Dark, el meu



company de pupitre! Aquest nano és més ferotge que qualsevol animal salvatge.

Per sort, l'Oliver va passar de llarg i va dirigir-se a l'estàtua que presideix la plaça. Després va treure un drap de la galleda i va començar a fregar-la amb cura. Ho fa cada setmana, perquè l'estàtua és del seu besavi. Era el caçador de bruixes més famós del poble.

Aquell home odiava la màgia. Tant, que va dedicar la vida a perseguir els bruixots de Moonville per engarjolar-los i esmicolar les seves varetes. Entendràs que no m'encantés aquella estàtua.

Francament, qualsevol contenidor d'escombraries m'hauria semblat un monument millor. L'Oliver, en canvi, la tractava millor que a moltes persones. Jo inclosa.

La nevada va fer-se més forta. En lloc de marxar, el nano va tapar-se amb la caputxa i va continuar netejant. Grans flocs de neu li queien sobre el nas, que se li havia posat vermell.

Per una vegada, confesso que em va fer pena. Al cap i a la fi, diuen que el Nadal és una època de pau i amor, oi? Potser era el moment de firmar una treva amb el meu pitjor enemic.

—Tu què hi dius? —vaig preguntar al Cosmo, que dormitava al costat de l'estufa—. Hi vaig?

El gat va miolar com dient «fes el que vulguis mentre em deixis dormir».

Després de pensar-m'ho una estona, vaig agafar la safata de merengues, vaig sortir tremolant al carrer i vaig anar al centre de la plaça.

—Hola —vaig dir al noi, que va girar-se cap a mi molt sorprès.

—Quina cara —va grunyar quan va recuperar-se de l'ensurt—. T'has descuidat els ulls a casa?

Doncs sí que començàvem bé. Respirant profundament, vaig allargar-li la safata.

—Vols una merenga per agafar forces?
—li vaig preguntar—. Són molt bones.

L'Oliver desconfiava, però finalment va
agafar-ne una amb els dits bruts.

—A veure si de debò
són bones —va dir, després
d'ensumar-la.



Aleshores va ficar-se la mà a l'anorac i va treure-hi una cosa de dins. Una cosa negra, viscosa... i amb unes potes que li corretejaven entre els dits rodanxons.

—Una cuca! —vaig cridar, apartant-me—. Una cuca fastigosa!

Et juro que no exagerava. Aquella cosa semblava una barreja entre serp i llargardaix. Tenia el morro afilat i la pell enganxosa i coberta de clapes grogues.

—No li diguis això —va advertir-me l'Oliver, agafant la criatura i posant-me-la davant dels nassos—. És una salamandra i es diu Dard. Dard, et presento l'Anna. Pots mossegar-la sempre que vulguis.

—Aparta aquesta cosa de mi! —vaig protestar.

La salamandra em mirava atentament amb uns ulls brillants com gemmes precioses.



—Oi que és bonica? —va somriure l'Oliver—. Me l'he trobat aquí mateix, sobre l'estàtua. Crec que li agrado.

Normal, devia confondre'l amb un parent. El cas és que el bandarria va agafar la merenga i va oferir-la al Dard. L'animal va ensumar-la i després va girar el cap, ofès.

—Veus? —va remugar l'Oliver—. No li agrada. Segur que és fastigosa.

—D'acord, la propera vegada et portaré un pastís de mosques —vaig grunyar—. I un altre per a tu, rèptil!

Enfadat, l'Oliver va clavar-me una empenta que em va fer perdre l'equilibri. La safata va trontollar i les merengues van volar com flocs de colors. Després van caure a la neu i es van aixafar totes.

—Apa —va dir el pocavergonya, tornant a agafar el drap—. Ja pots marxar a fer-ne més.

Vaig tornar a la botiga amb quatre gambades, pensant que havia sigut una ximpleta.

Decididament, les persones malvades com l'Oliver o el seu besavi no canvien mai. Són males bèsties, igual que aquella salamandra repugnant.